

N i ž š í s o u d y nepřiznaly přihlášenému nároku okresní nemocenské pojišťovny na náhradu podle § 20 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří ve znění zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 Sb. z. a n., pokud se týče vládních nařízení čís. 112/34 a čís. 143/34 Sb. z. a n. (vyhláška ministra sociální péče ze dne 25. července 1934 čís. 189 Sb. z. a n.) výsadní pořadí při rozvrhu nejvyššího podání, docíleného za nemovitost dlužníků.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nárok na náhradu podle § 20 zák. o soc. poj. není pojistným v širším slova smyslu a proto nepřisluší mu přednostní zástavní právo po rozumu § 173 cit. zák. O pojistném a jeho příslušenství pojednává první oddíl čtvrté části uvedeného zákona (§§ 157 až 177), jenž v §§ 168 až 173 upravuje zvláštní záruky za pojistné, k nimž náleží podle § 173 i přednostní právo v řízení exekučním, konkursním a vyrovnávacím v rozsahu a za podmínek přednostního práva nedoplatků daní a dávek veřejných, kdežto § 175 obsahuje předpisy o vymáhání pojistného. Nárok na náhradu podle § 20 cit. zák. jest však nárokem povahy od vlastního pojistného odlišné. Zaměstnavatele, jenž pojištěnce nepřihlásil buď vůbec nebo jej přihlásil po uplynutí předepsané lhůty teprve, když nastal pojistný případ, stíhá nejen povinnost podle odst. 1 § 20, zaplatiti pojišťovně peníz, rovnající se dlužnému pojistnému i s úroky z prodlení, pokud nejsou promlčeny, nýbrž i další povinnost upravená v odst. 2 § 20, nahraditi pojišťovně náklad za dávky, jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, pokud se týče nahraditi rozdíl mezi dávkami placenými pojišťovnou podle skutečné mzdy a dávkami, jež by pojištěnci příslušely podle mzdy přihlášené, přihlásil-li zaměstnavatel nižší mzdu nebo neoznámil-li jejího zvýšení. Náhrada podle odst. 2 § 20 se vymáhá stejně jako pojistné. Tím poukazuje však zákon pouze na ustanovení § 175, nikoliv též na § 173, neboť v § 20 není ani sebemenší zmínky o použití předpisů o zárukách za pojistné. Rovněž neobsahují ustanovení §§ 157 až 173 nic, což by opravňovalo závěr, že by v § 173 stanovené přednostní právo příslušelo i jiným pohledávkám okresních nemocenských pojišťoven. Výjimečné ustanovení § 173 nelze extensivně vykládati a rozšířiti na jiné případy. Nerozhodné jest také, že nárok na náhradu podle § 20 cit. zák. jest příjmovým zdrojem, jenž umožňuje řádné hospodaření nemocenských pojišťoven, a že jde o ekvivalent za to, aby pojišťovny mohly dostáti svým závazkům.

Čís. 14949.

K § 523 obč. zák.

Žaloba zápůrčí slouží též k ochraně proti osobození si jiných práv, než služebnosti, ku př. břemen reálních, práva hypotekárního, práva

spoluvlastnického, jakož i vůbec k zamezení každého bezprávného zásahu v obor vlastnictví, jež se děje jiným způsobem, než zadržováním věci.

(Rozh. ze dne 13. února 1936, Rv I 802/34.)

Žalobce — vlastník pozemku, na němž jsou studně — domáhá se žalobou podle § 523 obč. zák. zjištění, že žalovanému nepřísluší právo přes jeho pozemky choditi a že studní těch čerpá vodu a že jest proto povinen zdržeti se čerpání vody. **N i ž š í s o u d ý** uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, v němž žalobce trval na svém právním názoru, že zápůrčí žaloba jest nepřipustná, poněvadž si neosobuje práva čerpáti vodu ze studní a pokud vodu čerpá, že jedná jen z nouze.

D ů v o d y:

Zápůrčí žaloba podle § 523 obč. zák. je žalobou o plnění z vlastnického práva čelící prot itomu, kdo ruší vlastnictví neoprávněným zásahem, a to jiným způsobem, než zadržováním věci. Žaloba ta domáhá se proto soudního výroku o tom, že žalobcovo vlastnictví je neobmezené a že žalovaný je podle způsobu a následků neoprávněného zásahu povinen buď uvésti věc v předešlý stav nebo zdržovati se rušebního činu nebo to i ono (rozh. č. 11630 Sb. n. s.). Neopodstatňuje ji ovšem ojedinelý rušební čin nezanechavší následků, není-li odůvodněna obava, že bude opakován (rozh. č. 12654 Sb. n. s.). Ale žaloba zápůrčí nepředpokládá vždy osobování si služebnosti se strany žalovaného, jak by se mohlo zdáti podle doslovu § 523 obč. zák.; třebaže snad zpravidla slouží k ochraně vlastnictví proti vykonávání služebnosti nebo proti obmezení, jež by mohlo tvořiti obsah služebnosti, lze ji též podati k ochraně proti osobování si jiných práv, jako břemen reálních, práva hypotekárního, práva spoluvlastnického, jakož i vůbec k zamezení každého bezprávného vsahání v obor vlastnický, jež se děje jiným způsobem, nežli zadržováním věci, a může čin rušební záležeti v jakémkoliv nakládání cizí věci, nebo v překážení volnému výkonu práva vlastnického. Tento právní názor jest v souladu s ustálenou judikaturou nejvyššího soudu (rozh. č. 3474, 3478, 5546, 6994, 10653 Sb. n. s.). Nesejde proto na tom, že v projednávaném případě žalovaná sama přiznává, že jí nějaká služebnost nepřísluší. Stačí, že jí bylo žalobcem zakázáno, aby chodila pro vodu přes žalobcovy pozemky, a že žalovaná přes to tak opětovně činila. Námitka, že jednala z nouze, nebyla vznesena, neboť, třebaže žalovaná uvedla, že chodila pro vodu pouze tak dlouho, až její vlastní studna byla dostavěna, netvrdila přes to, že neměla jiné možnosti opatřiti si potřebnou vodu.

Čís. 14950.

Rozhodčí soud, zřízený podle § 25 stanov svazu něm. nemocenských pojišťoven v Československé republice, jest oprávněn rozhodovati o ža-